

Η χαμένη παιδικότητα (πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Χρήστου)

/ [Πεμπτουσία](#)



Η χαμένη παιδικότητα, σοβαρό πλήγμα στην πορεία μας προς την Βασιλεία των Ουρανών.

Είναι γνωστό, σε κάθε άνθρωπο που έχει μία σχετική καλή σχέση και επαφή με την Εκκλησία και ιδιαιτέρως την Καινή Διαθήκη, ότι ο ίδιος ο Χριστός μας τόνισε τα εξής: «Εν εκείνη τη ώρα προσήλθον οι μαθηταί τω Ιησού λέγοντες· τις άρα μείζων εστί εν τη βασιλεία των ουρανών; και προσκαλεσάμενος ο Ιησούς παιδίον έστησεν αυτό εν μέσω αυτών και είπεν· αμήν λέγω υμίν, εάν μη στραφήτε και γένησθε ως τα παιδιά, ου μη εισέλθητε εις την βασιλείαν των ουρανών. όστις ούν ταπεινώσει εαυτόν ως το παιδίον τούτο, ούτός εστιν ο μείζων εν τη βασιλεία των ουρανών. και ος εάν δέξηται παιδίον τοιούτον εν επί τω ονόματί μου, εμέ δέχεται.» (Ματθ.18,1-18,4). Το παραθέτουμε και σε απλή μετάφραση «Εκείνην την ώρα προσήλθαν οι μαθηταί στο Ιησούν και είπαν· “ποιός άραγε είναι μεγαλύτερος εις την βασιλείαν των ουρανών;” Επροσκάλεσε τότε ο Ιησούς ένα παιδί, το έβαλεν

όρθιον στο μέσον αυτών και είπε· “Σας διαβεβαιώνω ότι εάν δεν αλλάξετε φρονήματα και πορείαν εις την ζωήν σας και δεν γίνετε απλοί και άδολοι σαν τα παιδιά, δεν θα εισέλθετε εις την βασιλείαν των ουρανών. Οποιος λοιπόν ταπεινώσει τον εαυτόν του σαν αυτό το παιδάκι, αυτός είναι μεγαλύτερος εις την βασιλείαν των ουρανών.»



Τα παιδιά λοιπόν, σύμφωνα με τα αδιάψευστα χείλη του Κυρίου μας, διαθέτουν απλότητα, αδολιότητα και τα ταπεινότητα, στοιχεία που αν υιοθετήσουν και οι ενήλικοι συνειδητά στη ζωή τους, είναι εφόδια ικανά για να ανοίξουν τις θύρες του παραδείσου και να μας κάνουν πολίτες της Βασιλείας των Ουρανών. Όσο εύκολα όμως μπορεί να ειπωθεί κάτι τέτοιο, τόσο δύσκολα είναι στην πράξη να υλοποιηθεί και εννοείται δεν μπορούμε μόνο με τις δικές μας δυνάμεις, αλλά με την χάρη Του Θεού και την καλή αλλοίωση που φέρνουν τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, οι αρετές στη ζωή του ανθρώπου, στην πορεία του προς σωτηρία και αγιότητα. Μεγάλοι σύγχρονοι άγιοι όπως ο Άγιος Πορφύριος και ο Άγιος Παΐσιος, αν και είχαν τα άσπρα μαλλιά της τρίτης ηλικίας, είχαν μια πραότητα και παιδικότητα στην εκδήλωση της χαράς τους, που το εισέπραττε καθηλωτικά ο κάθε ένας που πήγαινε να τους δει και να τους συμβουλευτεί.

Ο κοσμοκράτορας του κόσμου τούτου ο διάβολος και οι συνεργοί-πιόνια του σε αυτή την ζωή, γνωρίζουν πολύ καλά αυτή την αλήθεια που είπε ο Κύριος και

εφαρμόστηκε στη ζωή των Αγίων κάθε εποχής και προσπαθούν με οποιονδήποτε τρόπο να εξαφανίσουν αυτή την αθωότητα και παιδικότητα, τόσο από τις καρδιές των ενηλίκων όσο κυρίως από τις καρδιές των ίδιων των παιδιών.

Δεν χρειάζεται να είναι κανείς ειδικός για να παρατηρήσει την αλλοίωση και δηλητήριο που εισπράττουν τα παιδιά, μέσα από τα κινούμενα σχέδια ή αλλιώς ξενόγλωσσα cartoons και από τα video games. Όλα αυτά έχουν επισημανθεί από πορίσματα και έρευνες ειδικών φυσικά, εμείς στο λίγο χώρο που διαθέτουμε, αναφέρουμε επιγραμματικά όλον αυτήν την μαζική, συστηματική και συντονισμένη έκθεση των παιδιών, δια της τηλεόρασεως, των βιντεοπαιχνιδιών και του διαδικτύου, στην βία, την μαγεία, τον αποκρυφισμό, στον καταναλωτισμό, στη μόδα και τις διαφημίσεις κ.α.

Συνεχώς υπάρχει η τάση να αντιμετωπίζονται τα παιδιά ως μικρογραφία ενηλίκων. Οι ήρωες-πρωταγωνιστές που ταυτίζονται και μιμούνται στη ζωή τους τα παιδιά, χρησιμοποιούν κινητά, υπολογιστές, αυτοκίνητα, όπλα, βία, μαγεία, αυθάδεια, ειρωνεία, εξυπνάδα με την κακή έννοια, έλλειψη σεβασμού και τόσα άλλα. Όλα στοχεύουν στο δήθεν «καλό» των παιδιών και στην διαπαιδαγώγησή τους, αλλά μάλλον συμβάλουν στην κακή αλλοίωσή τους με άγνωστες συνέπειες τόσο στο παρόν όσο και στο μέλλον τους.



Εννοείται πως υπάρχουν ακόμη καλά παιδικά προγράμματα και ότι δεν είναι όλα βλαβερά και ζημιογόνα, όμως δυστυχώς είναι λίγα και μετρημένα στα δάκτυλα και προβάλλονται τόσο αραιά σε σχέση με άλλα που προβάλλονται συχνότερα.

Άλλωστε το πρόβλημα δεν είναι μόνο στα κινούμενα σχέδια, είναι κυρίως σε εμάς τους μεγάλους, γονείς παππούδες, κοινωνία γενικότερα. Τα παιδιά επηρεάζονται αρνητικά, τόσο από την δική μας συμπεριφορά, τις ανεπάρκειές μας στην έλλειψη παιδείας και την έλλειψη αρκετού χρόνου και ενδιαφέροντος που χρειάζεται να διαθέτουμε πραγματικά για εκείνα. Νομίζουμε ότι αν τους παρέχουμε όλα τα υλικά αγαθά σε πληθώρα και κυρίως παιχνίδια, ότι αυτομάτως τα κάναμε ευτυχισμένα και κυρίως ότι κάναμε το χρέος μας σ' αυτά.

Πολλές φορές προσπαθούμε να περάσουμε στα παιδιά δήθεν αξίες ή συμβουλές και ως αντάλλαγμα και κίνητρο για τις εκ μέρους τους υιοθετήσεις τους, τους δίνουμε υλικά αγαθά. Πόσες φορές όμως κλείναμε τα γόνατά μας, μπροστά από τα εικονίσματα του σπιτιού μας (αν υπάρχουν και αυτά) και να μιλήσουμε στον Θεό για αυτά; Πόσες φορές «θυσιάσαμε» τον Κυριακάτικο ύπνο και την ξεκούρασή μας, για να οδηγηθούμε όλοι στην Εκκλησία και να μεταλάβουμε Χριστό; Πότε γίναμε πραγματικά θυσιαστική αγάπη και όχι απλά δείξαμε αγάπη;

Κλείνοντας ας αναλογιστούμε όλοι την ευθύνη μας, όχι μόνο να επανακτήσουμε την χαμένη παιδικότητά μας, που ο χρόνος, οι αμαρτίες, τα πάθη και το κοινωνικό περιβάλλον φαίνεται να την έχουν εξαφανίσει ανεπιστρεπτί, αλλά κυρίως από τις ψυχές των παιδιών που ακόμη την έχουν και προσπαθούμε συνειδητά ή ασυνείδητα να την εξαφανίσουμε, θυσιάζοντας συνεχώς το τώρα για ένα δήθεν καλύτερο αύριο. Τα φορτώνουμε με ενισχυτικά φροντιστήρια στα μαθήματα, με ξένες γλώσσες, με μπαλέτο, πολεμικές τέχνες, αθλητικούς συλλόγους κτλ να γεμίσουμε τον χρόνο του παιδιού αλλά να το αδειάσουμε από αυτή την παιδικότητα του να ζεις το τώρα σαν να μην υπάρχει αύριο, του να εμπιστεύεσαι τον Θεό και να ξέρεις ότι κοντά του είναι όλα και παρέχονται όλα!

Ας γίνουμε πάλι παιδιά λοιπόν...γιατί κάναμε ένα κόσμο που είναι αφιλόξενος ακόμη και για τους μεγάλους...!

πηγή: www.euxh.gr